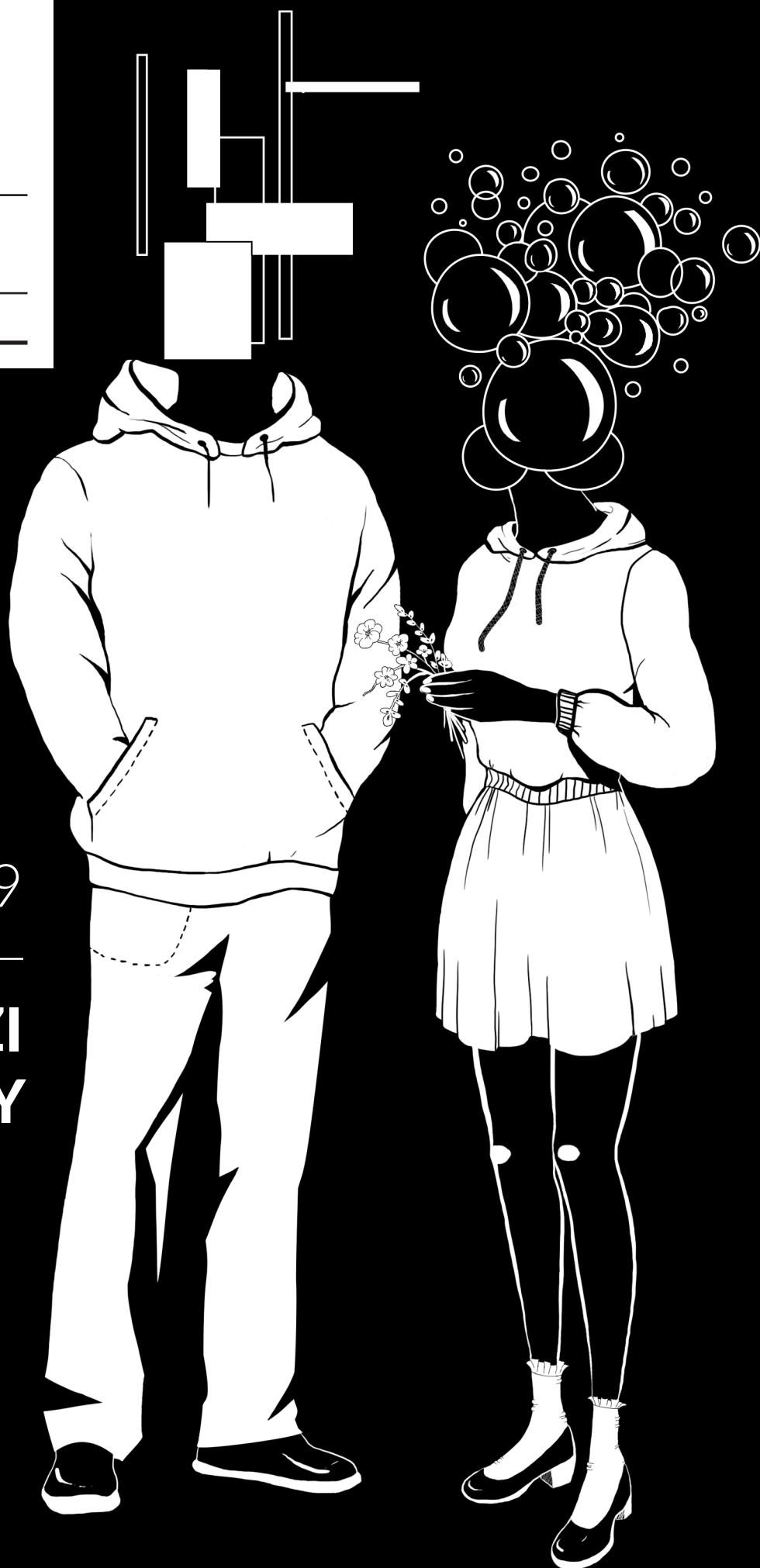

pod lavicí

NEZÁVISLÝ,
NECENZUROVANÝ
STUDENTSKÝ ČASOPIS

#19 - PROSINEC 2017

#19

**MUŽI
A ŽENY**

POD LAVICÍ #19
Prosinec 2017

GRAFICKÝ NÁVRH
Ondřej Nývlt

GRAFIKA & SAZBA
Ekaterina Bakhtina

KONZULTANTI
Petra Kofová
Daniela Petříčková

ILUSTRACE
Ekaterina Bakhtina

VYDAVATEL
Gymnázium Arabská
www.gyarab.cz

ÚVODNÍK

3

TÉMA

Třetí pohlaví

Jak se cítí člověk uvězněný v cizím těle?

4

Alfci a betáci

Hierarchie ve společnosti a ve smečce

8–9

Proč muži vnímají svět jinak než ženy

Rozdíly mezi ženským a mužským mozkem

9

Dvojčata

Život z pohledu brata a sestry

17–18

FEJETON

Jak být srpávný pražský jezdič

Pravidla chování v pražském metru

7

AKTUALITY

Ježíšek, krab nebo čarodějnice?

Vánoční tradice z celého světa

10–11

Volba do školské rady

A proč se stát její členem

11

ROZHOVORY

Žena a muž v umění

Interview s Janou Blahnikovou

5–7

Tomáš Hrabě: Stavař a Voják

Rozhovor s bývalým studentem a příslušníkem Aktivních záloh

12–13

VE VOLNÉM ČASE

Pistaciové kuličky

Tip na vánoční cukroví

18

Arabské sudoku

20

LITERÁRNÍ KOUTEK

Zatoulaný hurikán

7

REPORTÁŽ

První dojmy po sto letech

Aneb pohledy na Anglii očima Karla Čapka a pražské studentky

14–16

HLÁŠKY

Řeklo se na Arabské

Nejlepší momenty z hodin s našimi profesory

20

ANKETA

Pět oblíbených filmů studentů

19

Jak se vám líbí na Arabské?

Názory studentů prvních ročníků

20

úvodník

Haló, haló! Na vědomost se dává, že opět přichází! Co? No přeci nové číslo studentského časopisu Pod lavicí. A s ním samozřejmě zcela unikátní, promyšlené a nadčasové články plné neotřelých nápadů a nápaditých neotřelostí.

Nevěříte? Tak se pojdte přesvědčit sami.

Na dalších stránkách už na vás nedočkavě volají články a dožadují se vaší pozornosti.

Takže... který z nich si vás získá? Bude to snad ten o problematice žen a mužů, jejich postavení ve společnosti a genderové vyváženosti? Nebo dáte přednost něčemu volnějším, méně vážnému? Vánoce, Londýn, jízda metrem. Že vám to nic neříká? Však je to jen maličké sousto na ochutnání! Pokud

se chcete pořádně najíst, zkusit něco pikantnějšího a při tom se i pobavit, musíte – opakuji – MUSÍTE si přečíst následující články.

A pozor! Nezapomeňte se pořádně podívat. Určitě si povšimnete nové grafické propracovanosti celého časopisu. Za to vdčíme naší nové grafičce Kátě.

Ale co ještě pohledáváte na této stránce? Copak neslyšíte to úpěnlivé volání ostatních článků? Přečti si mě. Přečti si mě!

Tak šup, šup. S chutí do toho!

Veronika Vondrová, 2.D

REDAKCE

ADAM
HUSNÍK, 4.E

TEREZA
ŠKRDLOVÁ, 4.A

JANA
ZVONÍČKOVÁ, 4.A

LUCIE
KRESLOVÁ, 4.A

TOMÁŠ
HROMADA, 4.E

MARIE
SACHEROVÁ, 3.C

EKATERINA
BAKHTINA, 2.E

MARTIN
VONDRA, 2.D

VERONIKA
VONDROVÁ, 2.D

ELIŠKA
SVATOŠOVÁ, 2.C

Třetí pohlaví

Jak se asi cítí člověk uvězněný v cizím těle? Tato otázka se zdá být pro některé z nás vzdálená, ale i přesto se ní potýká nemalé množství lidí. Jsou to ti, kteří se neztotožňují ani s jedním pohlavím, ale i ti, kteří si myslí, že se narodili v nesprávném těle.

Mnoho lidí si myslí, že koncept třetího pohlaví je pouze výmysl dnešní doby. Pouhá snaha upozornit na své "já" v uspěchaném světě nedovolujícím individualitu a odsuzujícím jakoukoliv snahu se prosadit či zviditelnit. Vždyť dříve tu nic takového nebylo, znějí slova mnohých odpůrců. V tom se ale mýlí. Třetí pohlaví se objevuje dokonce už ve starém Egyptě kolem roku 2000 př.n.l., kdy slovo "sht" označovalo právě třetí pohlaví.

Syndrom testikulární feminizace, hermafroditismus ...

Dalším důkazem existence tohoto jevu je například syndrom testikulární feminizace. Onemocnění, při němž se mužský plod začne vyvíjet jako ženský. Tělo přestane produkovat mužské pohlavní hormony, a v důsledku toho se začnou vyvíjet ženské pohlavní orgány. Vnitřní ženské pohlavní orgány se ale plně nevyvinou, nedochází k menstruaci, a tudíž je nemožné otěhotnět. Osoba je napůl muž a napůl žena.

Dalšími nemocemi spjatými se špatným vývojem pohlavních orgánů jsou například ženský a mužský pseudohermafroditismus nebo pravý hermafroditismus. Jako kdo se pak má takový člověk identifikovat? A co se mu asi honí v hlavě? A pomohla by takovému člověku plastická operace, při níž se mohou určité nedostatky odstranit, aby se cítil lépe a byl sám se sebou spokojen? Operace tohoto druhu jsou ale v naší společnosti stále tabu.

Transsexualita

Více diskutovaný projev existence třetího pohlaví je transsexualita. Pohlaví těchto lidí se dá identifikovat, oni se s ním ale neztotožňují. Mají pocit, že se tzv. narodili ve špatném těle.

Jedna z příčin transsexuality je, že plod je vystaven stresu, který prožívá matka v těhotenství. První příznaky tohoto onemocnění se objevují už v poměrně nízkém věku (i kolem 3-4 let).

Takoví lidé pak procházejí mnoha stádii svého sexuálního sebeuvědomování, následuje období psychologických a sexuologických poraden a u některých nakonec dojde i na léčbu medikací a operativní zákrok. Není tomu tak zdaleka u všech. Někteří totiž právě v těchto poradnách zjistí, že "pouze" špatně odhadli svou orientaci, a tak se někdy z transsexuála po návštěvě poradny stává homosexuál či bisexuál. Jestliže ale pocit cizího těla stále převládá, přistoupí se k formálním věcem, jako je změna jména, které musí být neutrální (ani ženské ani mužské), a pak k hormonální léčbě. Mužům se podávají ženské hormony, které způsobí zjemnění hlasu, zaoblení boků, zvětšení poprsí atd. Ženy berou mužské hormony, způsobující hustší ochlupení, hrubší hlas a rysy. Hormony bere pacient do konce života.

Transsexuálové jsou ve společnosti většinou odmítáni. Čím to je, že mnoho z nás cítí nutnost vměšovat se do cizích životů a snaží se je změnit? Žena, považující se za muže, bude ve své hlavě stále mužem nehledě na opovrhující pohledy ostatních. O lidském mozku toho stále ještě mnoho nevíme, proto bychom neměli zavrhnout ty, kteří mají problémy a necítí se dobře, nýbrž jim pomáhat, protože každý žije jen jeden život a já nevidím důvod pro tak nesmyslnou nenávisť.

Když byl v roce 2015 natočen snímek *Dánská dívka*, svět mohl alespoň trochu nahlédnout do hlavy Einara Wagnera, dánského malíře z přelomu 19. a 20. století. Film pojednává o jeho změně v ženu, nesoucí jméno Lili Elbe, a o všech útrapách spojených s touto změnou. Lili Elbe je považována za první transgender ženu. Zemřela po nevydařené čtvrté operaci ve 48 letech. V té době se transsexuálové, ani například homosexuálové, moc neprojevovali na veřejnosti, poněvadž se báli nepochopení či odmítání. Příběh skutečné Lili Elbe tehdy sledovalo mnoho lidí a v době změny pohlaví o ni byl velký zájem. To nejspíš odstartovalo první významné diskuze s pozitivním pohledem na tuto problematiku. Hnutí transsexuálů se začalo zřetelněji formovat v 90. letech 20. století a později se připojilo k LGBT (označení pro lesby, gaye, bisexuály a transgender osoby) komunitě. Zajímavost je, že transgendři mají průměrně vyšší IQ než heterosexuální lidé a jsou více kreativní. Proč tomu tak je, se zatím nepodařilo objasnit.

V dnešní době už mohou lidé například v Německu, Austrálii či Nepálu zaškrtnout, že jejich pohlaví je "neurčité". Potrvá asi ještě dlouho, než budou mít tito lidé stejná práva a možnosti i v ostatních zemích, ale je jasné, že se o tomto tématu stále více a více diskutuje, což napomáhá, byť jen minimálně, k pochopení těchto lidí.

Eliška Svatošová, 2.C

Žena a muž v umění

Je to hledání krásy v ošklivosti, v každodennosti. Takové umění nám pak klade spíše existenciální otázky a ty se týkají stejně mužů i žen.

Téma muž a žena se dá pochopitelně uchopit z mnohých úhlů. Na to, jak na danou problematiku nahlíží umění, jsme se zeptali profesorky výtvarného umění, Jany Blahníkové

– Můžeme pozorovat vztah ženy a muže i v galerii?

– Samozřejmě, že ano. Musíme si uvědomit, že převážnou část historie to byli muži, kdo vytvářeli umění, takže jejich vztah k ženám můžeme pozorovat na jejich obrazech, které jsou ale také ovlivněny dalšími faktory – například dobovým vkusem a konvencemi.

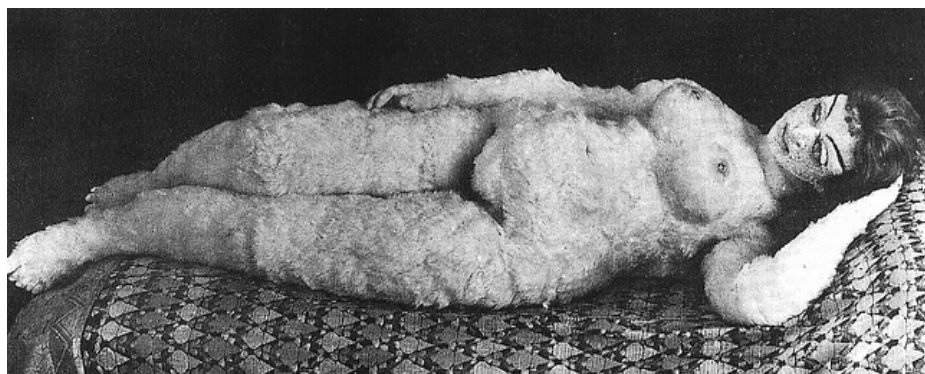
– Jak se vyvíjel vztah muže a ženy v průřezu dějinami umění?

– Když to vezmeme úplně od začátku, tedy od pravěku, žena byla zbožňována a uctívána. Touha najít muže, který by nás zbožňoval, je v ženách zakořeněná možná už z těchto dob. V antice byla žena bohyně, ale nový aspekt přináší až křesťanství, které nám nabízí dvojí pohled na ženu – v křesťanském pojetí byla žena buď Eva – tedy hříšná pokašitelka, nebo panna Marie – krásná světice a matka. Přeneseně můžeme od této doby mluvit o dvojím archetypu ženy, který se cyklicky v dějinách umění střídá a zároveň vystihuje to, jak společnost, a tedy hlavně muži,

na ženy pohlíželi.

Skutečný vztah muže a ženy je ale lépe patrný z jiných historických pramenů než z výtvarného umění. Umění má totiž primárně funkci estetickou, což znamená, že se nám ukazuje to hezčí z dané epochy, zvláště když mluvíme o ženách.

Zásadní zvrat přinesl do malířství realismus, který zachycuje chudé, ztrhané, upracované, ubohé ženy, které dělají namáhavou a těžkou práci, aby uživily své děti. Poprvé se nám ukazuje žena, která není ani krásná, ani svatá. Je obyčejná a třeba ji budeme i litovat.

Loutka Almy Mahlerové

– Můžete říct nějaký konkrétní příklad, kdy osobní vztah mezi mužem a ženou ovlivnil umění?

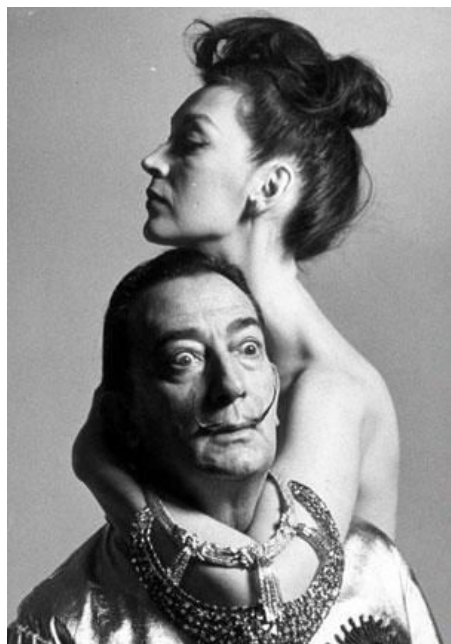
– Například *Jean Fouquet* v roce 1450 namaloval obraz „*Panna s dítětem obklopená anděly*“. Řeknete si, že to je obyčejný obraz Madony, ale žena na obraze není jen panna Marie, má podobu královny milenky. Tehdy se spekulovalo, zda to není příliš hříšné.

Egon Schiele často maloval svou sestru. Vzhledem k odvážným scénám, které na jeho kresbách a obrazech zaujímal, byl Schiele obžalován z incestu a byl na tři dny uvězněn. Jeho kresby, které sloužily jako důkazy proti Schielemu, soud spálil. Skutečně vášnivou lásku prožíval další expresionista, *Oskar Kokoschka*, který se bláznivě zamiloval do Almy Mahlerové. Nějakou dobu spolu žili, ale Alma se nakonec vrátila ke svému druhému manželovi, Walteru

Gropiovi, a Kokoschku opustila. Spolu s ním je na jeho obraze „Nevěsta větru“. Kokoschka rozchod nikdy nepřekonal. Vyrobil si loutku v podobě Almy v životní velikosti a žil s ní déle než se skutečnou Almou.

Surrealista a jeden z neznámějších malířů, Salvador Dalí, se zamiloval do manželky slavného francouzského básníka Paula Éluarda. Dalí byl téměř o deset let mladší než jeho osudová žena, přesto ji dokázal získat. Gala se stala jeho manželkou a životní múzou, najdeme ji na mnoha jeho obrazech. Dalí byl na ní až chorobně závislý. Po její smrti páchal demonstrativní sebevraždy, a přestože bychom si mohli myslet, že jako velký excentrik musel mít mnoho milenek, prohlašoval, že Gala byla jediná žena, se kterou měl intimní poměr. O Gale se dodnes říká, že byla manipulátorka a že to ona udělala z nesmělého mladíčka slavného umělce.

Takových příkladů bychom mohli najít stovky. Žena jako umělcova múza nebo posedlost tu jsou a budou asi navždy.

Gala a Dalí. Fotografie Wenera Bokelberga

.....
- **Dnes se mimo tradiční model muž a žena stále častěji objevuje i model muž-muž, žena-žena. Mohli bychom najít takové vzorce i v umění starších období?**

- V jiných kulturách je to naprosto běžné, ale i v evropském umění jsou takové příklady známé. Asi neznámější jsou homosexuální praktiky starých Řeků. V antice bylo naprosto běžné, že mladého chlapce do tajů sexuálního života zasvěcoval starší muž. Dalo by se říci, že to patřilo k tehdejšímu dobrému vzdělání.

Četné důkazy najdeme na vázovém malířství. Tomu samozřejmě udělalo přítrž křesťanství a o sexualitě, i té heterosexuální, nebývali mladí lidé před vstupem do manželství nikterak poučeni. Mladíci mohli vyhledat prostitutku, ale dívčí panenství bylo spojeno se ctí celé rodiny.

„Dnes vstupuje do umění stále více žen a je tedy logické, že současné umělkyně řeší hlavně rovnost muže a ženy..”

Velký nárůst děl, která se soustřeďují na homosexuální tematiku, zaznamenáváme až v éře postmoderny. Řekla bych, že nejvíce se s tímto tématem setkáváme zhruba od 90. let až do prvních let po roce 2000. V této době byla homosexualita tabuizována a umělci se zaměřovali právě na boření společenských stereotypů. Dnes už pro nás homosexualita není vlastně nijak zajímavá, protože ji již nepovažujeme za tabu. Stále jsou ale země, kde jsou homosexuálně orientovaní lidé stíhaní a perzekuováni.

.....
- **Je nějaký umělec, který zasvětil svou práci přímo tomuto tématu?**

- Homosexualitě, bisexualitě, trans-sexualitě a obecně problematice genderu se věnuje hodně umělců, moje oblíbená umělkyně je *Cindy Sherman*, ale toto téma fascinovalo i *Andyho Warhola*, který má svou transvestitickou sérii polaroidových autoportrétů a o jeho sexuální orientaci koluje dodnes hodně fám. Nafotil i dost kontroverzní sérii nazvanou *Torza*, na nichž jsou mužské genitálie.

.....
- **Jak moc se věnují umělci vztahu muže a ženy dnes?**

- Dnes vstupuje do umění stále více žen a je tedy logické, že současné umělkyně řeší hlavně rovnost muže a ženy, tedy přesněji nadále trvající nerovnost mezi mužem a ženou. Ženy se také chtějí vymanit z toho, že jsou vnímány jako sexuální objekty, že je pro ně těžší se profesně prosadit, že stále musejí volit mezi kariérou a rodinou. Stále se hodně pracovně vytížené ženy vnímají společností jako špatné matky, které se dětem nevěnují.

.....
- **Jak to vidíte vy? Jsou si muž a žena**

skutečně rovni?

- Jsou si samozřejmě rovni podle základních lidských práv. Ženy za svá práva bojovaly a dnes si zdánlivě nemáme na co ztěžovat. Můžeme studovat na vysokých školách, nosit kalhoty, volit, můžeme pracovat v jakémkoli odvětví. To je úžasné. Ale i ženská emancipace má svou

odvrácenou stranu.

Bojujeme s pozůstatky komunistické éry, v níž žena nejen plnohodnotně pracovala, ale musela k tomu zvládat výchovu dětí a péči o domácnost. Naše matky v tom vyrostly a nás, další generaci žen, vychovávají k témuž. Máme pocit, že musíme všechno zvládnout a také to zvládáme. Dnešní ženy jsou silné, ale co to znamená pro společnost? Muži vidí, že ženy všechno zvládnou, a tak jim už nepomáhají. Když ženy tolik usilovaly o rovnoprávnost, ať ji mají. Bohužel to vede k tomu, že muži začali ženy vnímat jako konkurenci, a tak s námi vlastně bojují. Celkově vnímám to, že se muži k ženám přestávají chovat s úctou. Když nastupuje do autobusu maminka s kočárkem, je to zpravidla jiná žena, která jí pomůže. Stejně tak je to i s galantními gesty, kdy pustíte někoho sednout nebo někomu otevřete dveře. Máme rovnoprávnost, ale pořád jsme slabší než muži. Muži to ale začali ignorovat a ženy se podle toho budou muset zařídit (nebo změnit výchovu svých dětí). Já jen lituji, že mi nikdy žádný muž nepomáhal do kabátu. (☺ pozn. redakce)

Vztahy mužů a žen se rozpadají, někteří sociologové se domnívají, že žijeme v éře, kdy klasický rodinný model končí, ale jiný jsme zatím neobjevili. Výsledkem je početná skupina lidí kolem třicítky, kteří žijí sami. Celkový obraz společnosti vytváří i naše politická reprezentace. V politice je obecně stále málo žen. A když vidím, nebo spíš když slyším, jak hrubě se někteří politici vyjadřují, musím se za ně stydět. Noblesa a korektnost se u nás necení. A když se tak nechovají ani politické špičky státu, jak můžeme chtít, aby se obyčejní lidé k sobě chovali s úctou? Ženy muže stále potřebují a muži potřebují ženy. To vyjádřil i *Gustav Klimt* svým slavným obrazem „*Polibek*“. V něm vystihl, že muž i žena jsou kompletní, jen když najdou partnera, s nímž se budou vzájemně doplňovat.

– Máte nějaký odhad, jak by se pojetí ženy a muže v umění mohlo dále vyvíjet?

– Umění je odrazem společnosti, je esencí toho, co se děje ve společnosti každodenně, ale tuto situaci nám ukazuje mnohokrát zvětšenou, umocněnou. Umění nám pak ukáže jasný a možná šokující obraz nás samých, který si už neuvědomujeme. Jak se bude vztah muže a ženy v umění vyvíjet také záleží na tom, jaký vztah mužů a žen budeme každodenně budovat my sami, jak se k sobě navzájem budeme chovat a k čemu budeme jednou vychovávat své děti. Pokud chceme něco ve společnosti změnit, musíme nejdřív změnit sami sebe a svoje chování. Tak na to myslíme.

– Děkuji za rozhovor

Lucie Kreslová, 4.A

Zatoulaný hurikán

Fotky,
co srdce mi trhají
někam do minulosti
mě vrhají.

Znovu vybaví se mi ta chvílka
po těle přeběhne mráz
vracím se zpět do pozice snílka
a vše prožívám zas.

Oči jak mraky dešťové jsou
prší z nich proudem
myšlenky stále rychleji jdou
kapky kutálí se..
A já též, se slzami houfem...

K zemi padám
tělo křečovitě v klubíčku
emoce na povrch dávám
objímám se sama..
Sebe? Nebo malou holčičku?

Už zas tišší je žal můj
už hurikán prohnal se městem
a odešel
ne navždy
jen na chvíli..

A co udělají s ním občané?
At' se snaží jakkoli, zůstane.
Nikdy nezestárne
a oni s ním musí žít...

– Anonym –

JAK BÝT SRPÁVNÝ PŘAŽSKÝ JEZDIČ

„Ukončete nástup a výstup dveře se zavírají“ – Tuto větu slyším denně několikrát. Pražské metro - tepna a páteř pražské dopravy, bez které by se tisíce prácechtivých a vědomostičtivých Pražanů nedostalo zdárně do svého cíle. Řekli by jste si, že ježdění metrem není nic složitějšího než zajímavého, ale opak je pravdou. Často vídám nadšené turisty, jak si natáčejí příjízďující metro nebo si fotí plánek metra. Pro Pražana, který metrem cestuje každý den, to zdaleka není něco tak úžasného, metro prostě přijede, člověk si otevře dveře, samozřejmě ty nejstrategicky umístěné, aby na cílové stanici měl nejlepší pozici pro jeho další cesty, stoupne si do rohu u protějších dveří, čeká... Vše dělá automaticky. Ale člověk, co toto nemá vžitě, se snadno dopustí různých faux pas. Proto bych se rád zaměřil na pár pravidel a dovedností, které by si správný jezdič měl osvojit. Nebudu zmiňovat úplně vše, základy jako nastoupit do správného metra nebo nesedání si na p(r)omočenou sedačku, rovnou přeskočím a zaměřím se na více komplexní pravidla. Začneme s otevíráním dveří, pokud tlačítko bliká nebo nesvítí vůbec, dveře se otevrou. Vážně. Otevrou se. Nemá smysl do tlačítka bušit nebo ho s vysokou frekvencí mačkat, dveře se otevírají konstantní rychlostí, která není přímo ani nepřímo úměrná frekvenci stisků. Pokud se dveře úspěšně otevřely a vy jste byli vpuštěni do vagonu, je třeba si najít vhodné místo k stání. Nehodovost pražského metra je naštěstí velmi nízká, proto není třeba zůstat v blízkosti dveří jako to dělají někteří méně zkušenější jezdiči, pravděpodobně v domněnku, že při případném vykolením nebo náhodném vypuknutí požáru, to budou právě oni, kdo první uniknou ze smrtící pasti, která ještě před chvílí byla dopravním prostředkem. V neposlední řadě, pokud dojedete na stanici určení, musíte někdy zdolat ještě jednu zkoušku – výtah. Výtah, který dopravuje cestující z nástupiště na povrch. Výtahové dveře jsou ovládány panelem, který mají k dispozici cestující. Nejpodstatnější okamžik nastává při zavírání dveří, které většinou vyvolá stisknutí tlačítka jedním z cestujících. Jako čert kříží se musíte vyhýbat dveřním senzorům, nedej bože, že by jste je neopatrným pohybem aktivovali. Aktivace senzorů způsobí otevření dveří, čímž sprostě okradete ostatní cestující o drahocenné vteřiny jejich životů a budete nemilosrdně pranýřováni jejich pichlavými pohledy. A oprávněně, toto se neodpouští... Na závěr, pokud se vám stane tato nehoda a kvůli vám se otevrou dveře výtahu, zachovejte klid a podívejte se na člověka stojícího vedle vás a řekněte mu: „Musíte jít dál od těch dveří, pane“.

Tomáš Hromada, 4.E

Alfíci a betáci

Asi jsme všichni někdy slyšeli o rozložení rolí ve smečkách různých zvířat. Že existuje někdo, kdo vede smečku, a že je tam přinejmenším ten zbytek, který vůdce poslouchá. Často v takových společenstvích bývají ale i jiné role, jako například někdo, kdo se na místo vůdce dobývá a kdo se snaží získat respekt ostatních jedinců. Anebo také někdo, kdo smečku zdržuje, který ji zatěžuje. Nejvtipnější na tom je, že lidé se v tomto od zvířat nijak neliší.

Nejzajímavější oblast sociálního chování je nejspíše oblast vztahů, zejména těch mezi muži a ženami. Každý člověk se chová trochu jinak a podle toho si jej můžeme zařadit do různých skupin. Hlavní dva typy jedinců jsou alfa a beta, ti nejvyšší a ti na druhé příčce. Někdy se používá i podrobnější dělení, které kromě těchto dvou typů rozlišuje například ještě gamu (nebo také jiným jménem omegu), která označuje skutečné sociální tragédie. Dále pak můžeme očekávat, že alfa samec se bude chovat trochu jinak než alfa samička, proto si tady každý druh porovnáme zvlášť.

Alfa samec je muž velice iniciativní a sebejistý. Vždy si se vším sám poradí. Je statnější, jednak pro to může mít fyzické předpoklady, jednak téměř vždy na své postavě pracuje. Je to muž plný života a činů, pořád vymýšlí něco nového. Nikdy se nespokojí sám se sebou a pořád se posouvá dál, nikdy není sám pro sebe dost dobrý. Ve společnosti vede hovor. Možná vám připadá, že je namyšlený, egocentrický, ale většinou takový není. On se zkrátka ve společnosti ihned zorientuje, ví, jak s lidmi komunikovat, a pokud od nich něco chce,

dosáhne toho. Dále pro něj není problém zalichotit nějaké ženě, je velice pozorný, velmi gentlemany – zcela spontánně drží dveře, pomáhá nést těžké věci apod. Naslouchá ženě a chrání ji. Obvykle po takovém muži žena touží, protože dostane vše, co by od muže mohla čekat, mimo jiné i v oblasti sexu. Ne že by byl alfa samec fyzicky zdatnější, on ale klade velký důraz na ženskou duši, lásku a vášeň, což se pak při onom aktu pozitivně projeví. Bohužel je velice obtížné si alfa samce udržet, takový muž když začne pocítovat nudu, přelétne bez námahy k jiné. (A pak že dává důraz na ženskou duši. ☺) V případě, že zůstane, je velmi poctivý, řádně pracuje, pomáhá nebo i jinak dělá ženě radost. Když něco slíbí, tak to vždycky splní.

Alfa samice je v mnohých oblastech se samcem totožná. Je živá, akční a na vrcholu tentokrát jen ženské společnosti (obvykle má totiž muž větší vliv než žena, ačkoliv může být často ženě podřízen). To, co platilo u mužů, u žen platí dvojnásob, zejména v případě udržování si postavy. V jistém smyslu je to vlastně podstata alfa ženy. To, že se za ní každý muž ohlédne, jí dává jakousi prestiž, se kterou pak pracuje. V čem se ale poněkud liší, je přístup k druhému pohlaví. Taková žena je velice vybíravá a nespokojí se s nějakým průměrným mužem, chce mít pro sebe jen to nejlepší. Dovolím si uvést jeden příklad ze života – na otázku, proč jedna taková alfa samice chodí s klukem, se kterým se neustále hádá a nepřilíš s ním vychází, jsem dostal odpověď: „Ale když on je hezkej...“ Abych to uvedl na pravou míru, taková žena připouští vztah pouze s alfa samcem. Ne vždy ale samec chce s nějakou takovou samičkou něco

mít, taková žena ho totiž může potlačovat v jeho vůdcovské, nadřazené funkci, nesnese konkurenci. Proto mají takovéto vztahy tendenci být jakkoli intenzivní, velmi krátkodobé.

Pak je tady *muž typu beta*. Takových mužů je ve společnosti většina. Je to obvykle muž průměrného nebo horšího vzhledu, obvykle je kamarádský a nejen v mládí, ale i v dospělosti se poměrně skupinkuje. Nemá potřebu být ten nejlepší, navíc žije v domnění, že není ve společnosti ten, kdo si může dělat, co chce. Myslí si, že by ho společnost pro jeho chování odsoudila (což může i nemusí být pravda). Často se podceňuje a při navazování vztahů se ženami je buď opatrný, nebo vybíravý. Takový muž totiž hledá právě jen beta samici. Alfa je pro něj moc agresivní, často na takovou ženu nestačí a gama mu často nedá to, co hledá, přinejmenším opětvovaný zájem. Ve vztahu je to člověk velmi hodný, chápavý, ale může být dost nudný, tzv. gaučový. Má rád svou pohodu a klid. Ačkoliv svoji druhou polovičku miluje, není tolik pozorný, není mu divné, že žena táhne těžký nákup nebo že sama dlouho uklízí byt. Přehlíží i různé drobné pozornosti od své ženy, že třeba uvařila jeho oblíbené jídlo. Má tendenci zapomínat a porušovat sliby. Ale i přes to všechno je takový muž často mezi ženami vyhledávaný, protože alfiků je málo a s betáky mají přeci jenom jakousi jistotu, ač to není přesně to, co si představovaly. Nicméně ačkoliv je tento muž velice lojální a své ženě oddaný, ze vztahu s alfa ženou často zběhne, i když ví, že to pro něj bude mít špatné následky.

Beta žena je, podobně jako alfa žena, beta samci v mnoha pohledech podobná. Narozdíl ale od beta samce může být do skupiny beta zařazena už jen pro svůj vzhled, i když má všechny ostatní znaky ženy alfa. Podobně jako beta samec je i beta samice méně akční, je ale oddaně milující. Každá taková žena touží po muži alfa možná ještě více než samotné alfa ženy, nicméně jsou alfa ženami vytlačeny a moc rády se „spokojí“ s beta protějškem. Narozdíl od beta samců jsou ale ještě více oddané, a i když si začnou s alfa mužem, většinou nezběhnou a se svým stávajícím vydrží.

Poslední kategorií společenské hierarchie jsou jedinci typu *gama* nebo také *omega*. Jsou často z nějakého důvodu odlišni od zbytku společnosti. V této kategorii se vyskytují nejčastěji introverti, dále pak někteří géniové, fanaticky zapálení kariéristi nebo lidi jinak ignorující společnost, často například počítačové nerdi. Tito lidé většinou protějšek nehledají, protože buď nikoho nechtějí či nepotřebují nebo si myslí, že něco takového nedokážou, a spíše čekají na zázrak. Bývají se svým osudem smíření a pokorně (až na ty kariéristy) žijí svůj sólo život. Vystačí si se svými zálibami, sledováním filmů, čtením knih, sbíráním různých věcí, například známek aj.

Jak už ale dobře víme, nic není v životě tak černobílé jako na papíře. Jen málo z nás je čistokrevná alfa či omega. Naopak býváme často kombinací různých typů. V každém z nás může být něco z alfků, něco z betáků a občas si v životě můžeme připadat jako gama, přestože nás společnost vidí jako čistokrevné alfy. I přesto je zajímavé na společnost tímto pohledem pohlížet. 😊

Adam Husník, 4.E

PROČ MUŽI VNÍMAJÍ SVĚT JINAK NEŽ ŽENY

Muž a žena. To jsou tři slova, dva různé pojmy a jeden biologický druh. Základní rozdíly mezi ženou a mužem jsou nám jasné, ale co třeba takové, které se týkají vnímání světa kolem sebe?

Hlavní roli zde pochopitelně hraje mozek, který řídí naše tělesné funkce a myšlení. A protože nic není černobílé, asi 15-20 % mužů má „ženský“ mozek a asi 10 % žen má mozek „mužský“. Rozdíly mezi ženským a mužským mozkiem jsou někdy nepatrné a určitý vliv zde může mít i výchova jednotlivce. Ukazatelem toho, že ženy vnímají svět trochu jinak než muži, jsou právě anatomické a fyziologické rozdíly, které zároveň souvisejí s rozdílnou úlohou muže a ženy během života.

Zrak a orientace v prostoru

Prvním smyslem člověka, který ukazuje rozdíly mezi oběma pohlavími, je zrak. Muži mají obecně lepší orientaci na dálku, což dříve souviselo se sháněním potravy. Avšak lepší orientace na dálku u muže znamená horší schopnost periferního vidění, což se označuje jako efekt „tunelového vidění“. Když si to představíme v dnešní době, najít cestu ke vzdálenému cíli mužům nedělá takové potíže jako vyznat se ve skříni plné věcí. Muži mají také dobrý odhad vzdálenosti, což mohou využít například při řízení auta. Ženy se naopak dobře orientují na blízko a na detaily. Mají široké periferní vidění a také lepší barevné spektrum než muži, což jim umožňuje lépe popisovat barvy.

Sluch

Ženy lépe slyší vysoké frekvence zvuku (např. dětský pláč) a díky lepšímu propojení obou hemisfér jim nedělá takové problémy mluvit a poslouchat zároveň. Muži bývají citlivější na zvuky spojené s pohybem, což

souvisí s obranou proti možnému útoku. To se může projevit během spánku, kdy může probudit i zvuk větvičky narážející zvenčí na okno.
Hmat a dotyk

Již od narození mají ženy mnohem citlivější kůži k dotekům a tlaku. Ženská kůže je tenčí než mužská a konkrétně u mužů je kůže čtyřikrát silnější na zádech než na břiše, což je údajně z důvodu ochrany proti útoku zezadu. Muži mají nižší práh bolesti, ale pokud se soustředí na určitý fyzický nebo sportovní výkon, často jsou schopni bolest nevnímat.

Čich a chuť

Ženy mají lepší schopnost vnímat čichem a chutí. Muži nejlépe rozeznávají sladkou a hořkou chuť, ženy mnohem lépe rozeznávají dva druhy sladké chuti – sladkou a cukrovou, což vysvětluje jejich větší oblibu čokolády. Je to opět pozůstatek z dob minulých, kdy ženy při sbírání ovoce musely citlivě posuzovat požitelnost a zralost plodů. Ženský mozek navíc dokáže během několika vteřin při líbání odhalit čichem a chutí například výkonnost imunitního systému potenciálního otce dětí.

Orientace ve společnosti

Žena, opět díky dobré spolupráci obou hemisfér, snadno odhalí ve skupině lidí, kdo ke komu patří a kteří lidé se nesnášejí. Muž ve skupině lidí podvědomě hledá nepřátele a hlídá si prostor pro únik. Větší sociální citlivost u žen souvisí také s tím, že ženy lépe čtou řeč těla, a proto snadněji odhalí lež.

Ilustrace: Ondřej Kuban, 2.E

Na základě uvedených rozdílů můžeme říct, že muži vnímají svět jinak než ženy. Toto tvrzení se však nikdy nebude vztahovat na sto procent žen a mužů, protože jak jsem uvedla v úvodu, některé ženy mohou mít spíše mužské vnímání a někteří muži spíše ženské. Rozdíly tak můžeme najít i mezi lidmi stejného pohlaví. Když si toto uvědomíme, přijdeme na to, že ne vždy se můžeme řídit zažitými stereotypy, které například tvrdí, že ženy jsou špatné řidičky a že muži nejsou dostatečně citliví.

Tereza Škrdllová, 4.A

Ježíšek, krab nebo čarodějnice?

Vánoce jsou podivuhodným časem. Dokáží totiž sdružovat různé lidi s různými názory na různých místech v jediné tajemné myšlence pospolitosti a soudržnosti. Nezáleží na tom, zda usednete ke stromečku či palmě 24. prosince nebo 6. ledna. Nezáleží ani na tom, jestli se futrujete krocánem, kaprem nebo pudinkem. A už vůbec nezáleží na tom, zda vám dárky naděluje shrbený skřítek, obří krab či čarodějnice a věší vám je na stromeček, sype do punčoch nebo je rovnou shazuje komínem. Důležité je, že v jednu chvíli jsme všichni ochotni alespoň na okamžik společně věřit v něco krásnějšího, co přesahuje hranice naší všednosti. I když mnohým vyvstane na mysli sváteční přejídání, sprinterské závody v obchodech či plavání v balicím papíru, Vánoce v sobě stále přechovávají mocné poselství. V různých podobách si našly své místo v mnoha světových kulturách a jsou odrazem národní individuality.

České Vánoce, ať už více či méně tradiční, si umí každý představit. Nezbytně zahrnují dopis Ježíškovi, stromeček, dárky, cukroví, koledy a kapra. Když však vykoukneme za naše hranice, leckoho by mohlo překvapit, že Ježíšek a Santa Claus,

ačkoliv mají na starost většinu světa, rozhodně nejsou jediní, kdo mají na Vánoce pořádný frmol. Pěre Noël, Babbo Natale, Befana, Nissen, Ukko, Nisserové, Jultomten, Oxala či Magi jsou totiž přinejmenším stejně vytíženi.

SKANDINÁVIE

Celou Skandinávii mají převážně na starost vousatí, břichatí, shrbení skřítků stařecci, oblečení do bílé a červené, a jejich pomocníci skřítkové. V Dánsku to jsou různě velcí Nisserové, jejichž postavkami si lidé často zdobí dům. Norsko je pravděpodobně místem, odkud vyráží do světa Santa Claus, ale o nadílku se tu stará milý trpaslík Nissen, který má vysoké boty, dlouhé bílé vousy a nikdy neodmítne skleničku něčeho ostřejšího, přičemž si neláme hlavu s tím, že se mu špička nosu červená jako bobule cesmíny. Děti mu dávají večer před Štědrým dnem za okno misku s ovesnou kaší, aby se poslinil na putování po noční obloze. Švédům vhadzuje přihrblý skřítků stařeček Jultomten dárky rovnou do oken. Saně mu tahají skřítků Julnissar. Občas na sebe bere podobu starého kozla, který kdysi

odmítl darovat Ježíškovi chlup na teplou příkrývku, a tak teď musí za trest roznášet dárky. Finský Ukko se od svých skandinávských kolegů neliší, ale pomáhají mu hodní elfové.

ANGLIE

Britskou specialitou, jež tvoří sladkou tečku vánoční večere, je pudink. Ten se připravuje v době adventu a míchat ho chodí každý člen rodiny. Při míchání pak vyslovuje své přání do příštího roku. V noci na 25. prosince se Father Christmas, který s sebou vozí dárky na velkých saních, spustí komínem do obývacího pokoje a napěchuje punčochy, zavěšené na krbu, dárky.

ITÁLIE

Klasického vánočního cukroví bychom se zde nenajedli, Italové je téměř nepečou, a nepotrpí si ani na stromeček. Dárky v Itálii nosí Babbo Natale, který se prý podobá našemu Mikulášovi. Žije ve Finsku a do Itálie se dopravuje na saních, které táhnou severští

sobi. Některé italské rodiny si však musejí na dárky počkat až do 6. ledna. Roznáší je čarodějnice Befana, žádná kráska to není, má ale dobré srdce, létá na koštěti a do domů sestupuje komínem.

USA

Americké domy se nezřídka proměňují v reklamu na vánoční žárovičky. Typickým jídlem je pečený krocán s nádivkou a perníkové figurky, nejčastěji koupené v supermarketu. Tradici sv. Mikuláše zavedli na novém kontinentu Holanďané, kteří vánočnímu staříkovi říkali Sinter Klaas, ale jeho jméno se postupně zkomolilo do dnešní podoby. Jezdí na saních se sobí spřežením a po nadílce se posilní sušenkami s mlékem, které mu tam děti přichystaly. Někteří přisuzují dnešní Santův vzhled firmě Coca Cola, která ho ve 30. letech využila do své reklamní kampaně, ale to je pouze omyl. Profesor anglické literatury Clemente Clarke Moore roku 1882 napsal svým dětem báseň o 56 verších, kterou následující rok otiskly newyorské noviny a celá Amerika tak přijala jeho představu o červeném břichatém vousáči.

Santa Claus

Italská Befana

MEXIKO

Na vánoční stromky byste v Mexiku nenarazili. Jsou totiž drahé a musí se dovážet z Kanady, proto si je dovolí jen boháči. Většinou Mexičanů nahrazuje vánoční stromek *piñata* – dříve hliněný džbán, dnes již papírová nádoba obalená staniolem a barevnými třásněmi ve tvaru hvězdice nebo zvířat. Je naplněná dárky a sladkostmi a visí na dveřním rámu. Děti se jí snaží rozbít dřevěnými tyčkami, dokud se celý obsah nevysype na zem, aby si ho mohly rozdělit.

POLYNÉSIE

Těm, kdo nezapomněli na staré pohanské bohy, roznáší dárky velký polynéský krab s klepety ostrými jako břitva. Těmi rozřeže na kousíčky každého, kdo v něj nevěří, a nakrmí s ním ryby v oceánu.

Mexická piñata

HAWAI

Může to znít legračně, ale na Havaji zakotvil černošský bratranec Santy Clause, Uncle Santa. Je to pohodový, veselý chlapík, a tak hraje na trubku a s dárky připlouvá na surfovém prkně.

AUSTRÁLIE

Jelikož teplota se v prosinci pohybuje okolo 40°C ve stínu, vánoční hostina se většinou odehrává jako piknik na pláži s barevnými balonky, ovocnými šťávami, pivem, studenými mísamí, ovocnými saláty a přeslazenými dortíky. Nesmí chybět meloun! Australané se o Vánocích předhánějí v počtu získaných přáníček, která zavěšují na dlouhé šňůry u jídelního stolu.

Pokud vás vánoční veselí příliš neláká a máte pocit, že se původní myšlenka z dnešních materiálních Vánoc již vytratila, ráda bych vám nabídla na závěr povzbudivý námět k zamyšlení. Jednoho dne roku 1897 se malá Virginie O'Hanlonová obrátila na redakci deníku Sun s dotazem, zda Santa Claus existuje. V redakci zavládly rozpaky a s odpovědí si všichni lámali hlavu, až dopis skončil u novináře Francise Churcha, o němž bylo známo, že se nedá lehce vyvést z míry.

Věděl, že nesmí zklamat dívčinu důvěru v pravdomluvnost médií, a tak byla v dalším díle otištěna jeho odpověď:

„... Ano, Virginie, Santa Claus existuje stejně jako láska, velkorysost a věrnost. Jelikož toto vše existuje, může náš život být krásný a plný jasu. Jak ponurý by byl svět bez Santa Clause! ...“

Z toho vyplývá, že pokud dokážeme věřit v lidské ctnosti, dokážeme věřit v ty nejopravdovější Vánoce, aniž bychom nezbytně potřebovali dárky a stromeček. Newyorský deník tuto výměnu dopisů následně uveřejňoval každý rok před Vánoci. Když roku 1950 zanikl, převzaly poselství mnohé jiné noviny po celém světě. Roku 1999 našly upřímný dětský dotaz a dojemná, nadčasová odpověď místo i v českých Lidových novinách. Dejme tomuto poselství šanci přežít a alespoň jednou ročně v sobě hledejme ty hodnoty, které přesvědčily malou Virginii, že Santa dozajista existuje.

Zdroje:

*Lidové noviny
Malá encyklopedie Vánoc, Valburga Vavřínová, 2001*

Marie Sacherová, 3.C

VOLBA DO ŠKOLSKÉ RADY

Jak nejspíš tušíte, v den třídních schůzek proběhla v naší škole volba do školské rady. Voliči byli rodiče nebo studenti, kteří už dosáhli plnoletosti. My jsme u toho samozřejmě nemohli chybět, a tak jsme se krátce zeptali nově zvoleného člena rady, Adama Kočiny, studenta třídy 4.B.

Ještě než ale přejdeme k otázce, pojďme se krátce obeznámit s pojmem školská rada. Školská rada je sdružení šesti zvolených zástupců, dvou za zřizovatele, tedy Prahu, dvou za učitele a dvou za studenty či rodiče. Jejím úkolem je řešit závažné věci týkající se školy, například schvaluje a navrhuje změny školního řádu, schvaluje pravidla pro hodnocení žáků, podává návrh na vyhlášení konkurzu na ředitele školy aj. Je volena na tři roky, a pokud se nic závažného neděje, schází se jednou za půl roku.

Letos se po dlouhé době ucházeli o dvě místa v radě kandidáti z řad studentů, Adam Kočina ze 4.B a Vít Suchý ze 4.E. Zvolen byl jen Adam, přestože k získání 2. příčky chybělo Vítkovi jen velmi málo.

Otázka: Proč se chceš stát členem školské rady?

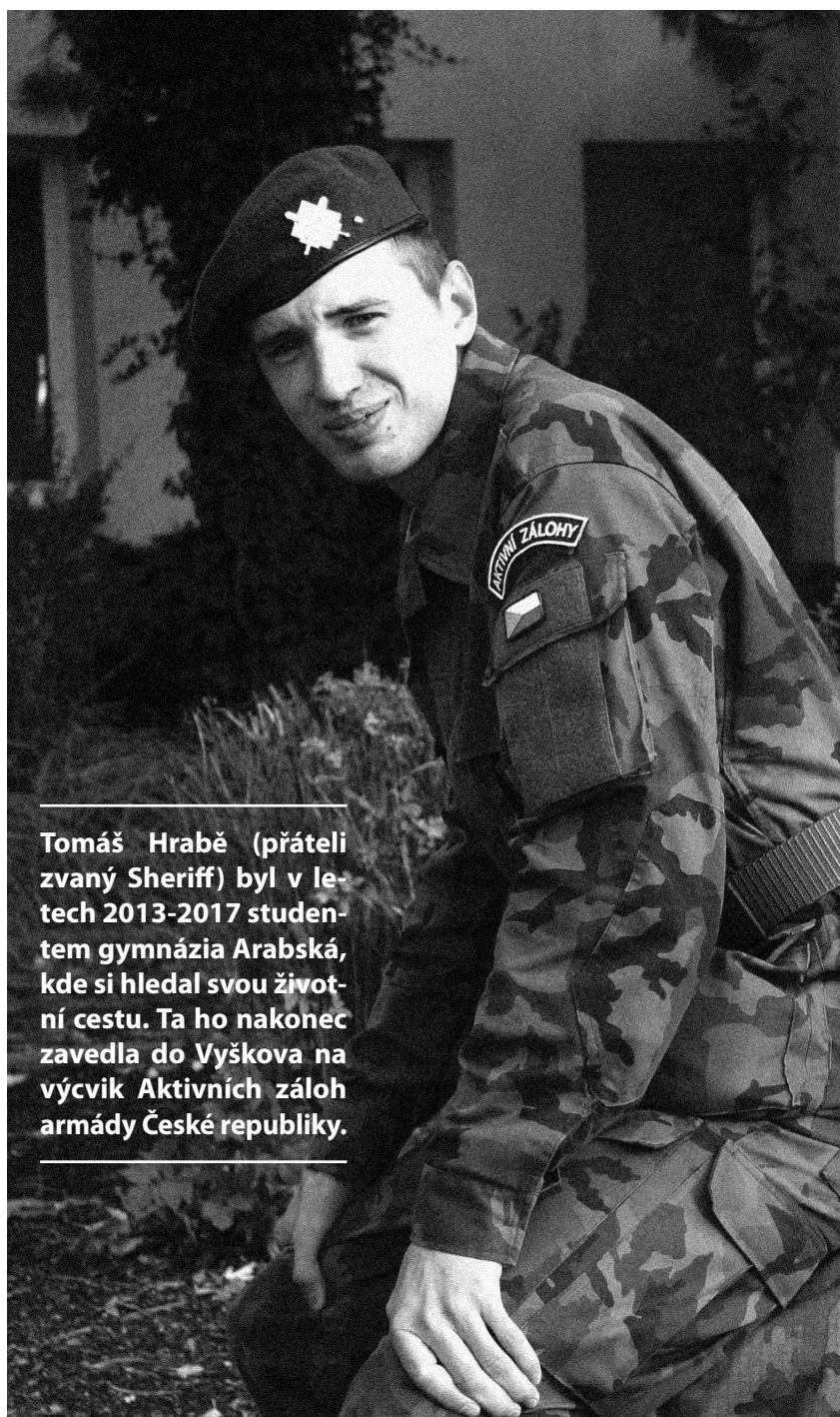
Adam: *Rozhodl jsem se kandidovat do školské rady, abych se mohl více podílet na fungování školy a byl takovým prostředníkem mezi studenty a vedením. Školská rada má, z mého pohledu, větší vliv než rada starostů. Na informační volební schůzce s paní ředitelkou mi ale bylo sděleno, že můj mandát ve školské radě zanikne v momentě složení maturitní zkoušky a z tohoto důvodu se budu moci zúčastnit maximálně dvou schůzí. Proto bych rád motivoval svou kandidaturou další studenty, aby se podíleli na fungování školy. Myslím si, že studenti, kteří se ve škole pohybují každý den, jsou mnohem více obeznámeni s chodem školy než jejich rodiče.*

Adam Husník 4.E

ROZHOVOR S ABSOLVENTEM

Tomáš Hrabě:

Stavař a Voják

Tomáš Hrabě (přáteli zvaný Sheriff) byl v letech 2013-2017 studentem gymnázia Arabská, kde si hledal svou životní cestu. Ta ho nakonec zavedla do Vyškova na výcvik Aktivních záloh armády České republiky.

„V uniformě cítím u lidí větší respekt.“

– Nejprve mi, Tome, řekni, co jsou to ty Aktivní zálohy?

To je dobrá otázka na začátek. Stává se mi totiž, že mě spousta lidí potká, nechápe a myslí si, že jsem voják na plný úvazek. Tak to ale vůbec není. Zjednodušeně řečeno Aktivní záloha umožňuje propojit civilní zaměstnání s armádou, v mém případě studium na stavárně ČVUT. Takže chodím normálně do školy, akorát si dvakrát ročně na deset dní okořeňuji studium vojenským cvičením.

– U jaké jsi jednotky?

Zatím sloužím u pražské pěší jako střelec – pancéřovník (voják s RPG), ale dosti mě láká využít studia a přejít k ženijní rotě. Ženista: jak jinak, milovník žen :D, ale zároveň něco jako armádní stavař/pyrotechnik. A jelikož je to odborná specializace, tak by to mohlo znamenat v budoucnu i vyšší hodnost. Poručík nebo kapitán Hrabě nezní zas tak špatně.

– Co tě přivedlo k armádě?

To přišlo postupně během posledních let. Ptal jsem se sám sebe, v čem jsem opravdu dobrý. Jsem vedoucí, dítě táborů a tramp, a tak pro mě přežití v přírodě není cizí. A tak mě napadla AZ.

Navíc se mi líbila představa nosit uniformu na veřejně, holky po tom jedou, a pak i představa, že se v ní jednou budu fotit třeba se synem a budu pro něj hrdina. A samozřejmě jsem chtěl i ty zážitky, o kterých nám vyprávěl Kalous (pozn. red.: pan profesor Kalousek) při dějepise.

.....
– Členem aktivních záloh se může stát každý?

Musíš mít středoškolské vzdělání, být plnoletý, a když tam nastoupíš, tak absolvovat šestitýdenní základní výcvik (KZP). Tak jsem si hned po maturitě vzal vysvědčení a naběhl do Dejvic na rekruční středisko. Naštěstí mě ještě o fous

udělal povědomí o tom, co je to boj. To není jako ve filmech, že střílíš od boku, v každé ruce jednu zbraň. Ono to dělá hrozný hluk, je to těžký, seká se to.

.....
– Na konci jsi pak skládal nějaké testy?

Jo, ale to byla spíš formalita. Prošli všichni, protože armáda lidi potřebuje.

.....
Bylo to psychicky náročné?

Hlavní faktor byla únava. Do desíti program a ve čtyři ráno vstávání. Každý usínal i bez své vůle, kde se dalo, i když to bylo zakázané. Fakt

jednou Kalous, mladým chybí vojna. Je to určitá zkouška dospělosti, která ti zaklepe na hlavu a řekne ti: tak a teď už jednej na vlastní zodpovědnost, řeš sám problémy. Máma ani táta tu pořád nebudou. Na ten měsíc a půl by si to měl vyzkoušet každý.

.....
– Takže bys doporučil výcvik dalším?

Určitě. Ty zážitky a srandu, co jsem si odnesl, už nezapomenu. Dospěl jsem. Nějaká maturita, to je nic. Tady je ta motivace úplně jiná. Tady když něco pokazíš, trest dostane celá jednotka. Právě proto musíš umět pomáhat, spolupracovat a nenechat druhého v průseru. Člověk si tu přehodnotí některý svoje myšlenky...

.....
– Někaké vtipné nebo srdceryvné momenty z výcviku?

Tak samozřejmě si vyzkoušet střelbu, zahrabávat minu nebo se stát na chvilku velitelem a vést své muže skrz hořící ohňovou dráhu. A pak jsou tu chvíle, kdy jedete ve čtyřiceti vzadu na korbě Tatrovky jako ti skuteční vojáci z filmu a někdo z kluků vyndá harmoniku a celá četa začne zpívat. Na to vzpomínám nejraději.

Několik slov na závěr...

Pokud by měl někdo zájem vědět víc, určitě jsem k dispozici. Pokecáme, poradím, vše bude v mezu. Těch zážitků je na celou knížku. Čauves.

Adéla Pavlišová, 5.D
Svob. Tomáš Hrabě, 5.D

„Nejvíce mě baví v MHD zdravit policajty, pozdraví mě totiž taky.“

protlačili na letní kurz, jinak bych jel až za rok. A po únavných byrokratických kolečkách jsem stál na nádraží a čekal na vlak do Vyškova.

.....
– Věděl jsi, co tě čeká?

Tak trochu z deníků minulých vojáku, z videí. Ale to víš. To bylo dlouhé těšení, těšení a pak najednou strach, že tam fakt jedu. Úplně do neznáma.

.....
– Jaký byl den vojáka?

Skoro takový, jaký vidíš ve filmu. Vstával jsem každý den v pět ráno, abych byl připravený. Oholený, vyžehlený, správně zavázané tkaničky. Program až do desíti večer. Například jsme pracovali s mapou, stříleli (Bren, samopal 58, pistol 82, granáty) nebo se učili první pomoc. První týdny spíše teorie v učebnách a pochodování, poté už to začalo být trochu akčnější.

.....
– Dostáváš za to něco?

No jasně, já jsem normální zaměstnanec pod ministerstvem obrany. Dostávám roční odměnu, a pokud jsem ve službě, tak i plat. Pro mě jako pro studenta je to super, ale já to nedělám kvůli penězům. Mně jde hlavně o ty zkušenosti.

.....
– Jaké zkušenosti už jsi získal?

Tak kromě těch věcí, jako že umím složit a vyčistit zbraň, vím, co dělat při první pomoci, jsem se hlavně naučil řídit si svůj život sám. Vojna prostě dělá z kluků muže. Také jsem si

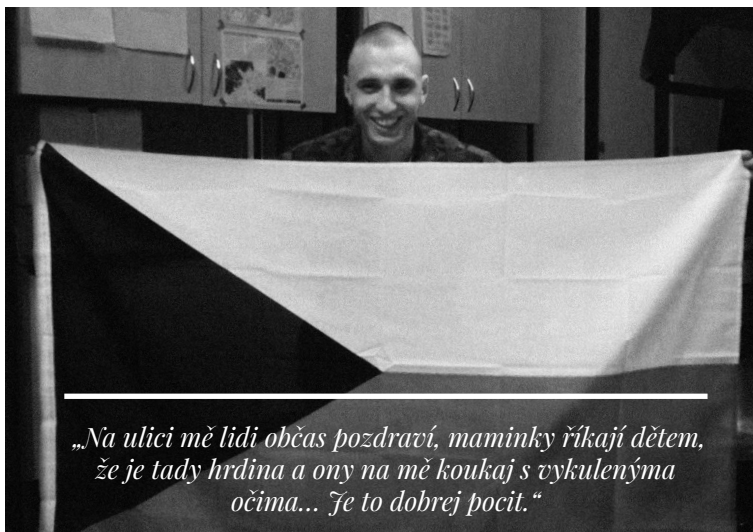
sranda koukat se na ostatní při přednáškách. Taky jsi byl občas naštvanej na ten systém, ale stejně jsi musel poslechnout rozkaz.

.....
– Dokážeš si teď představit, že bys šel do boje?

Teoreticky bych si to dokázal přestavit, kdyby šlo o obranu republiky. Mám to tady rád a jsem rád, že jsem Čech, i když tu jsou samozřejmě škraloupky.

.....
– V posledních měsících občas znívá otázka o povinné vojně. Jaký je tvůj názor?

Můj názor je, že to má něco do sebe a jak říkal

„Na ulici mě lidi občas pozdraví, maminky říkají dětem, že je tady hrdina a ony na mě koukaj s vykulenýma očima... Je to dobrej pocit.“

První dojmy po sto letech

ANEB POHLEDY NA ANGLII OČIMA KARLA ČAPKA A PRAŽSKÉ STUDENTKY

Karel Čapek proslul mimo jiné i svými cestopisy, jejichž cílem není přesně geograficky zmapovat navštívené místo, ale spíše zachytit ducha, životní styl a kulturu národa. V roce 1924 zamířil do Anglie a své první dojmy shrnul v knize *Anglické listy*. Mně se skrze mého dědečka dostal do ruky velmi starý výtisk postřehů Čecha, který poprvé vkročil na britskou půdu, a jelikož mě záhy potkalo to samé dobrodružství, nezbývalo než zjistit, co se během jednoho století v tradičně zakonzervované Anglii změnilo.

Jestlipak Angličané tuší, jak zářivě slunce se ukrývá nad šedivou

pokličkou mračen, udržující Anglii v tradiční, konzervativní vlhkosti a podmáčenosti? Tato otázka mi vyvstala na mysl už v letadle, a jakmile jsem v Bristolu poprvé vstoupila na ostrovanskou půdu, zmocnila se mě zvláštní touha poznávat a absorbovat vše, co se kolem mě mihne, a v hlavě jsem si začala tvořit dlouhou evidenci prvních dojmů.

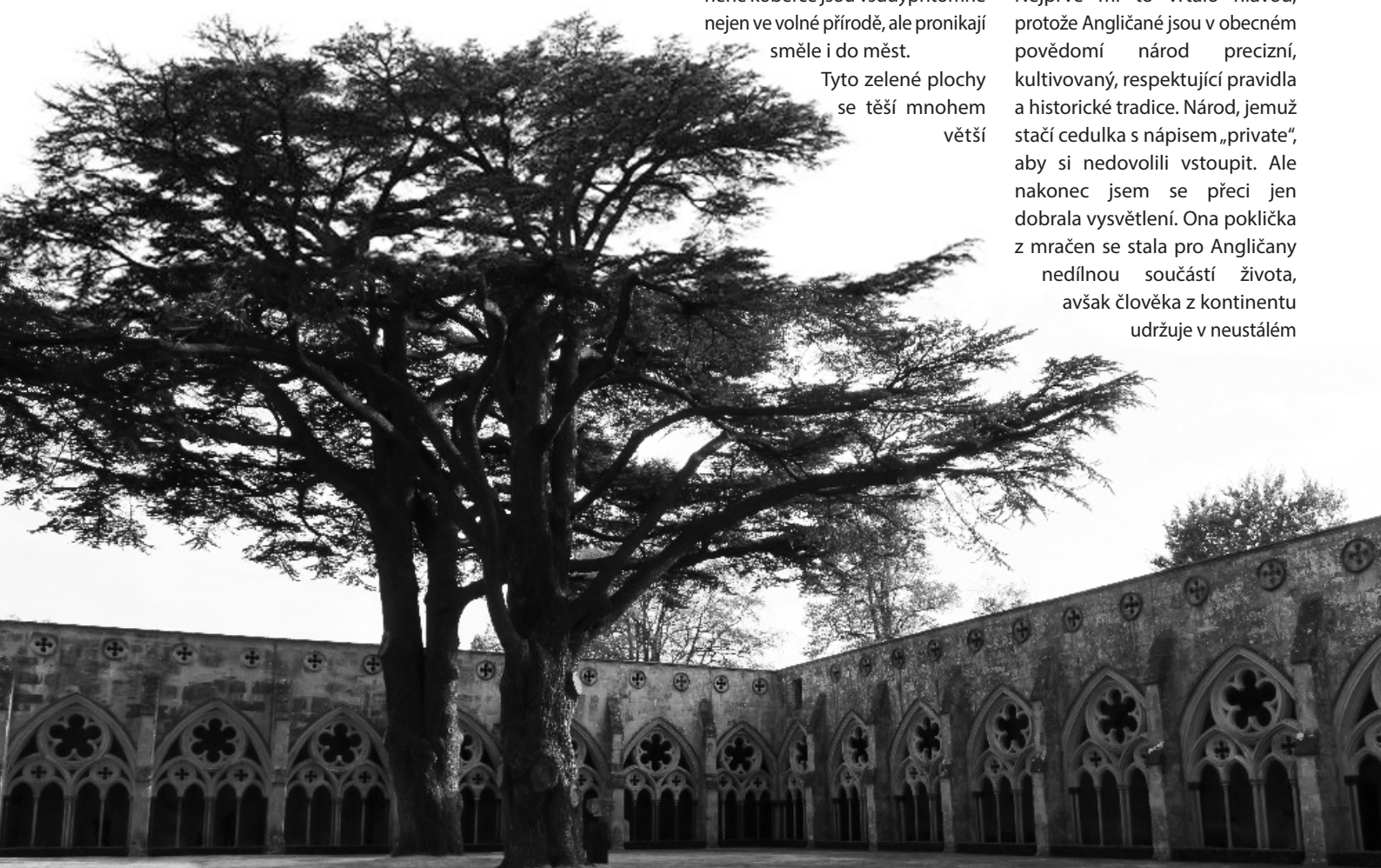
- Největší překvapení cestovatele je, najde-li v cizí zemi to, o čem stokrát četl, něco, co stokrát viděl na obrázku. Je to poněkud příšerný dojem, protože člověk má pocit, že tu už někdy byl, nebo že to už jednou nějak zažil, snad ve snu

nebo kdy. - Takto začíná Karel Čapek své dílo, a i když s ním částečně souhlasím, přeci jenom se naše pocity rozcházejí. Kdykoliv jsem já stanula na místě, o kterém jsem již dříve četla, pohltila mě radost a úleva, že je tomu skutečně tak, že Anglie je právě tak anglická, jak jsem si ji představovala.

Člověk, který do Británie nikdy dříve nezavítal, si po několika hodinách jízdy venkovem všimne řady pozoruhodně odlišných jevů. Věc, která však zapůsobila nejvíce na smysly mé i pana Čapka, byly bezesporu anglické trávníky. Uhlazené, precizní, heboučké až téměř umělecky se táhnoucí travnaté zvlněné koberce jsou všudypřítomné nejen ve volné přírodě, ale pronikají směle i do měst.

Tyto zelené plochy se těší mnohem větší

důležitosti, než by se na první pohled mohlo zdát. Abych vám to vysvětlila, použiji jako příklad návštěvu anglikánské katedrály v Salisbury, kterou navštívil i pan Čapek. Tato zašpičatělá katedrála z bílého kamene má před sebou právě takovou zelenou rohožku, ale co bylo šokem dnes i před sto lety, je fakt, že lidé po ní nestydatě šlapou! Namouduši, před katedrálami bezstarostně pobíhali studenti ve školních uniformách hrající fotbal, maminky s kočárky křížovaly trávník neúprosně sem a tam, zamilované páry si tu pořádaly pikniky, jako by si neuvědomovaly, že narušují ten dokonalejší dojem. Nejprve mi to vrtalo hlavou, protože Angličané jsou v obecném povědomí národ precizní, kultivovaný, respektující pravidla a historické tradice. Národ, jemuž stačí cedulka s nápisem „private“, aby si nedovolili vstoupit. Ale nakonec jsem se přeci jen dobrala vysvětlení. Ona poklička z mračen se stala pro Angličany nedílnou součástí života, avšak člověka z kontinentu udržuje v neustálém

pocitu komprese. Možná že když Angličané nepocítují svobodu z širého čistého nebe nad nimi, přenesli ji na zem v podobě trávníků. Svoboda Angličanů tedy spočívá ve svobodě šlapat na trávník. I když mi to bylo proti srsti, nakonec jsem se také odvážila a musím říci, že člověk se skutečně cítí volněji, když ho nesvírají šterkové cestičky, ale může hledat svou vlastní cestu. A Karel Čapek to cítil stejně.

- Je to velmi zvláštní: tady patrně člověk neplatí za škodné zvíře. Tady není o něm ponuré mínění, že pod jeho kopyty tráva neroste. Tady má právo jít po louce. Myslím, že to má značný vliv na jeho povahu a světový názor. Otevírá to zázračnou možnost jít jinudy než cestou a přitom sebe sama nepovažovat za škodnou, rošťáka nebo anarchistu. Domnívám se, že Anglie se stala svobodnou, protože tam bylo dovoleno šlapat po trávníku. -

- Shledávám, že to, co jsem považoval za Anglii, je vlastně jenom velký anglický park; samé louky a palouky, překrásné stromy, staleté aleje, sem tam ovce. Anglie je taková zahrada. - Je neuvěřitelné,

že i v dnešní době, kdy je příroda zaplňována městskou aglomerací a továrními stavbami, tento popis stále platí. Procestovala jsem celý jižní cíp Anglie od Wiltshiru až po Cornwall, všude je tu skutečně poskrovnu lidí. – *Anglický venkov není pro práci, je pro oči. Je zelený jako park a nedotčený jako ráj. Nikdo tu nic nerobí, nepěstuje, neobdělává. Nikdo nehlídá u krav, není tu ani človíčka!* - Když jsem projížděla vesnicí, sotva jsem zahlédla domorodce. O to lépe jsem se alespoň soustředila na domky, které působily jako z pohádky o skřítcích. Doškové či slaměné střechy, červené cihly porostlé břečtanem, komíny, malinkaté předzahrádky a červené telefonní budky – to je anglická vesnice.

Specialitkou Angličanů jsou kromě trávníků ještě živé ploty. Jsou nadlidsky pravidelné, všudypřítomné a ohraničují zahrady, pole i pastviny. Na těch se většinou batolí stáda ovcí, které svítí do dálky barevnými

puntíky. Tak totiž odlišují farmáři své chovy. Anglická divoká příroda se tedy vyznačuje upraveným trávníkem, zarovnaným plotem a podepsanými ovci. Podstatnou část svého cestopisu věnuje Karel Čapek stromům, ty ho v Anglii totiž okouzly. Píše, že stromy jsou tu téměř výhradně pouze staré, člověk se tu s nimi potká všude a jsou snad tím nejkrásnějším v Anglii. Je pravda, že krásné stromy se tu najdou, ale mě více než dřeviny zaujali lidé. A nejpozoruhodnější na nich je, že za těch sto let se na nich podle

odpovědí je opět mračnová clona. To kvůli ní museli Britové přenést slunce do svých srdcí - ovšem až hluboko do nitra, a tak na první pohled neprosvítá na povrch. Když jsem vstoupila do anglického krámků, který je každý jedinečný, specializuje se na své zboží a honosí se vypiplanou výlohou a dřevěným vyřezávaným nápisem, vzhledla ke mně usměvavá tvář se slovy:

„Přeji velice pěkný den, co pro vás mohu udělat?“

Většinou jsem se snažila působit alespoň podobně mile a odpovídala

„Národ, jemuž stačí cedulka s nápisem „private“, aby si nedovolili vstoupit.“

Čapkovu popisu změnilo pouze oblečení. Čapek je vystihl lépe, než bych sama čekala, a proto když jsem Britům stanula tváří v tvář, měla jsem pocit, že už je vlastně znám. Nepřekvapila mě jejich odměřenost, rezervovanost ani skromnost. Je to národ celkem uzavřený a důstojný. To všechno se ale dá jednoduše vysvětlit a

la přinejmenším velice zdvořile, ale i tak jsem krámků vždy opouštěla s pocitem, že jsem svůj vděk nevyjádřila dostatečně, neboť prodavač za mnou volal:

„Jakkoliv jsou Angličané puritánští co se víry a projevu citů týče, v jídle se jejich střídmost jen těžko hledá.“

„Děkuji vám mnohokrát, bylo mi potěšením, mějte se krásně, na shledanou!“

Z náтуры lidí také vychází místní kuchyně a to je bod, kde se s panem Čapkem asi nejvíce rozcházíme. Zatímco on ji označil za temnou zkušenost, mě nadchla svým stylem. Nejklasičtější objednávkou v jakékoliv kavárně je takzvané „cream tea“, k němuž neodmyslitelně patří buchta s rozinkami, marmeládou a hutným krémem. Ani anglická snídaně sestávající z párků, slaniny a vajíček se nedá opomenout. Jakkoliv jsou Angličané puritánští co se víry a projevu citů týče, v jídle se jejich střídmost jen těžko hledá.

Anglické počasí je téma na

několik hodin napínavého a bezesporu záživného rozhovoru. Proto jsem ho já i pan Čapek shrnuli tak, jak by to žádný Brit neudělal – jednou větou:

- Celkem vzato není nic děsivějšího, než když v malém městě prší. -

Navštívila jsem také pobřeží Jurassic Coast a pocítila neuvěřitelnou nicotnost při pohledu na miliony let staré útesy, dokola a dokola odolávající nemilosrdným vlnám Atlantského oceánu. Bílý Coastal rock, červený Devon a pláže se žlutým pískem pozvolna přecházející v městečka a plynule spojující Angličany s oceánem jako dva organismy v dokonalé symbióze. Ukázkovým příkladem jsou městečka Weymouth, Lime Regis

či St. Ives s přístavy a plážovými poutěmi.

Pro ty, kdo z mého vyprávění nabyli dojmu, že Anglie je sto procentně neměnná a tak, jak ji viděl pan Čapek, jsem ji viděla i já, bych ráda uvedla na pravou míru, že tomu tak není. Například u katedrály v Slisbury už nestojí jen jedna lavička, ale hned několikero. Každý Angličan nenosí gumák nebo deštník ani placatou čepici nebo tenisovou raketu. Pečený špek ani opékaný sýr už nejsou navrchu jídelního lístku, anglická neděle už není tak tichá a přísná. Stěny domů již nejsou pokryty taškami, ale nahradily je cihly. Angličtí džentlmeni se denně neholí.

Anglie je země odlišná, protože je od těch zbylých odloučená. – *Kontinent je hlučnější, méně ukázněný, špinavější, vzteklejší, prohnanější, vášnivější, družnější, zamilovanější, prožívačný, bujný, hrubý, hovorný, nevázaný a jaksí miň dokonaly. Proším vás, dejte mně jeden lístek rovnou na kontinent. - Dnes už se i Anglie podle mě naučila být jaksí „méně dokonaly“,*

ne že by jí to však bylo ke škodě. - *Největší předností Britů je jejich ostrovanství. Ale jejich ostrovanství je také jejich největší chybou. - Než jsem do Anglie odletěla, dělalo mi potíže pochopit, co tím chtěl pan Čapek říci. Vždyť ty věty si naprosto zřetelně odporují, jak může být něco tím nejlepším a zároveň nejhorším? Nejsem si jistá, jestli jedna návštěva stačila, abych našla právoplatnou odpověď. Nicméně určitým způsobem jsem tomu nejspíše porozuměla. Být odloučen totiž znamená být svůj - osobitý, jedinečný (což nás k Anglii právě všechny přitahuje); ale také to znamená být sám, což činí zdejší život rezervovanější. Má výpověď o zemi, jež si díky svému odloučení dokázala udržet jedinečný styl, tradice a smysl pro humor, sestává pouze z prvních dojmů a není tedy úplná. Ovšem aby člověk pronikl do skutečné, ryzí Anglie, musel by putovat mnohem hlouběji a nejprve si zasloužit důvěru jejích obyvatel. Na své cestě po jihozápadním cípu země jsem mluvila s mnoha lidmi, viděla úžasná místa a ochutnala různorodé pokrmy. Díky tomu jsem také, byť jen na první pohled, přišla na to, co činí britské spisovatele a potažmo jejich díla tak unikátními; umí popsat nepopsatelně překrásnou zemi a lidi, kteří v ní žijí.*

„Byl to překvapující objev, že Anglie je opravdu anglická.“

- Karel Čapek, Anglické listy, 1924

Marie Sacherová, 3.C

Dvojčata

Dvojčata. Mnozí by si řekli – podobní jako vejce vejci. Avšak zdání může klamat, a to především v případě rozdílného pohlaví. My sami, já i sestra, se o tom neustále přesvědčujeme, téměř ve všech oblastech života... To je ale asi tak jediná věc, na které se oba shodneme. Mít takové dvojče, to je noční můra. Neposlouchejte ho! Chtěl určitě říct: „Velká výhoda.“ Ne, nechtěl! Protože máte vždycky kamaráda, se kterým si můžete jako malý hrát, kdykoliv vám pomůže (tohle zrovna u nás neplatí, že...) a taky se mu můžete se vším svěřit. Ale taky vás otravuje, krade vám věci a kazí vám vaše sny. To jen někdy. Rozhodnopačně koukněte na následující otázky a naše libové odpovědi. 🐣

1) JAKÝ JE TVŮJ NEJOBLÍBENĚJŠÍ TYP FILMU?

Veronika: Především mám ráda filmy, u kterých jde o emoce. Ať už je to smích, pláč či jakýkoliv jiný pocit, musí ho podle mě umět správný film vyvolat.

Martin: Jednoznačně sci-fi. Baví mě koukat se na různé představy o budoucnosti, ať už optimistické nebo pesimistické.

2) JAK DLOUHO SE RÁNO PŘIPRAVUJEŠ DO ŠKOLY?

V: Asi půl hodiny. Než si pořádně rozčešu vlasy a alespoň trochu se upravím, trvá to celkem dlouho.

M: Většinou mi stačí pět minut. Vstanu, obléknu se a můžu vyrazit.

3) JAKÝ TYP SPORTU UPŘEDNOSTŇUJEŠ?

V: Většinou moc nesportuju... teda spíš skoro nikdy. Ale když už na to přijde, tak upřednostňuju sporty/cviky na udržení a případné zeštíhlení postavy.

M: Sportuju každý den (🏃🏻)...určitě. Ne, teď vážně. Když mám čas, tak se snažím posilovat, ať už doma nebo v posilovně. Občas také vyzkouším nějaké cvičení na výdrž, ale to mě tolik nebaví.

4) JAK RADĚJI ŘEŠÍŠ PROBLÉMY? SÁM/SAMA, ČI VE SKUPINĚ?

V: Na to se nedá jednoduše odpovědět. Záleží

na typu problému, psychickém rozpoložení a na spoustě dalších věcech. Osobní problémy určitě sama, ale při takových těch obecných si ráda zajdu pro radu. Koneckonců – víc hlav víc ví. A alespoň neležím pak tíha rozhodnutí jen na mně.

M: Raději je řeším sám. Ve skupině si musím poslechnout názory ostatních a poté najít společné řešení, které mi nemusí vyhovovat. Když jsem sám, nemusím se zdržovat názorem ostatních a můžu rovnou hledat řešení, které je pro mě nejpříjemnější.

5) KDYŽ SE ŘEKNE: „JDEME NAKUPOVAT!“, JAKÁ JE TVÁ REAKCE?

V: Nevadí mi to. Samozřejmě záleží i na tom, co se jde nakupovat. Pokud se jedná o nějaké jídlo, je to jasné pozitivum, ale ani nákup oblečení mě nějak zvlášť neotraví.

M: Moc velkou radost z toho nemám. Vždycky se snažím na něco vymluvit, jenom abych nemusel jet. Víím, že nakupování zabere hodně času, který bych raději strávil jinak.

6) JAKÝ MÁŠ NÁZOR NA BRATRA/SESTRU?

V: Beru ho jako nejlepšího kamaráda. Takže ho mám moc ráda, ale zároveň ho dokážu i nesnášet. Je s ním sranda a kdykoliv si s čímkoliv nevím rady, přispěchá mi na pomoc. Například s počítači a angličtinou ho otravuji neustále, ale oni přesto vždycky ochotně přijde a vše mi vysvětlí. Lidé si o něm často myslí, že je to takový ten tichý

introvert, ale to podle mě není ani v nejmenším pravda. Tak jako tak je to prostě můj brácha a nikdy bych ho za nic nevyměnila... i když – jídlo...

M: Víím, že ať už mám jakýkoliv problém, můžu za ní přijít a ona mi pomůže, což je celkem často, hlavně v souvislosti s matematikou, chemií, fyzikou, ruštinou... takhle bych mohl chvíli pokračovat. Je ale pravda, že v našich

názorech se často rozcházejí. I přes to máme jeden pro druhého pochopení.

7) JAK VNÍMÁŠ STUDIUM NA ARABSKÉ?

V: Myslím, že jsem si nemohla vybrat líp. Ze začátku, ještě před prvním školním dnem, jsem se trochu bála, že Arabská bude něco jako továrna na studenty. Jen si to vezměte... šest set lidí ve čtyřech ročnících. Myslela jsem si, že přístup profesorů ke studentům bude hodně neosobní a že atmosféra ve škole bude spíše tísnivá. Ale více jsem se splést nemohla. Nevěřila bych, že to někdy řeknu, ale do školy chodím celkem ráda a baví mě.

M: Myslím, že jsem si vybral dobře. Obzvlášť když od bývalých spolužáků slyším, že gymnázia, která jsem zvažoval, nakonec tak dobrá nejsou. Párkrát jsem ale přemítal, jestli bych býval neudělal líp, kdybych šel na nějakou specificky zaměřenou střední. Nakonec jsem vždy došel k závěru, že tady mi je dobře a alespoň mám dost času rozmyslet si, kam půjdu dál.

8) KTERÉ PŘEDMĚTY MÁŠ NEJRADĚJI?

V: Postel a jídelní stůl!!! Ale pokud bych měla vyjmenovat předměty, které se ráda učím, byla by to asi chemie, matematika a všeobecně přírodní vědy. Protože u nich má všechno pevně stanovený, neměnný řád. Jsou to prostě fakta, která se sice mohou různě upravovat a měnit, ale základ vždy zůstane stejný. Narozdíl třeba od sociálních věd, kde v podstatě všechno může být pravda, protože záleží především na názoru toho či onoho člověka. A kdo se v tom má potom vyznat?

M: Nejraději mám angličtinu, fyziku, informační technologie a tělocvik. Angličtinu, protože je jednoduchá, srozumitelná a dá se s ní skoro všude domluvit. Fyziku mám rád jen zčásti. Výpočty a vzorce ze srdce nenávidím. Ale teorie je ten důvod, proč jsem si tento předmět oblíbil. Baví mě diskutovat o možnostech, kterých je ve fyzice bezpočet. Informační technologie mě bavily odjakživa. Tomuto předmětu asi rozumím nejlépe a jsem schopen si představit, že bych se nějak mohl tímto oborem živit. A tělocvik? Jednoduše, nemusí se u něj přemýšlet ani stresovat. Člověk si při něm odpočine.

Martin a Veronika Vondrovi, 2.D

Doba přípravy: 30 minut

Počet kusů: cca 25

INGREDIENCE

Čokoládová náplň:

- 100 g krupicového cukru
- 2 velké žloutky
- 85 g hořkomléčné čokolády

Piškot:

- 115 g nesolených loupaných pistácií, umletých najemno
- 1 bílek
- trocha vanilkového extraktu
- špetka soli

Poleva:

- 170 g hořkomléčné čokolády
- 1 lžice másla

PŘÍPRAVA:

V hrnci smícháme 50 g cukru s 50 ml vody a zahříváme do té doby, než se cukr rozpustí. V druhém hrnci zahříváme žloutky pouze do té doby, dokud nebudou na dotek teplé a trochu je prošleháme. Žloutky smícháme s cukrovou vodou a šleháme asi 3 minuty, až bude směs nadýchaná. Za stálého šlehání přidáme 85 g rozpuštěné čokolády.

Namleté pistácie smícháme se zbylým cukrem, trochou vanilkového cukru, solí a vetřeme bílek. Část pistácií si necháme na obalení. Těsto dáme do sáčku a vytlačujeme na plech jako piškoty. Vložíme do trouby, kterou jsme si předeřádali na 175 stupňů Celsia a pečeme přibližně 10 minut, dokud nám nezezlátnou okraje. Každé 2 piškoty slepíme čokoládou rovnou stranou k sobě, takže nám vzniknou tvary podobné kuličkám. Poté dáme do mrazáku ztuhnout na cca 1 hodinu.

Rozpustíme si asi polovinu čokolády se lžící másla a kuličky napíchnuté na párátku do ní namáčíme. Ve zbylé čokoládě nasekané na kousky a v pistáciích kuličky obalíme a máme hotovo!

Eliška Svatošová, 2.C

DOPORUČUJEME

5 oblíbených filmů studentů

Vánoce jsou za dveřmi. A s nimi přicházejí prázdniny. Vychutnejte si vánoční atmosféru spolu s rodinou u nějakého dobrého filmu. Jenomže filmů je tolik: jak si jen vybrat ten správný? Nezoufejte, uspořádali jsme anketu a zeptali se studentů našeho gymnázia, který film patří mezi jejich nejoblíbenější.

NEDOTKNUTELNÍ

Eric Toldano,
Olivier Nakache

Filip Kožený ze 3.D

Milionář Philippe je ochrnutý a shání si opatrovníka. Tím se stane Driss, mladík, který byl právě propuštěn z vězení. Asi každý si pomyslí, že úplné protiklady spolu nemohou vycházet. Opak je ale pravdou. Philippe a Driss si mezi sebou začnou budovat pevné přátelství, které zahřeje u srdce snad každého. A to se znásobí, když zjistíte, že film je založen na skutečných událostech.

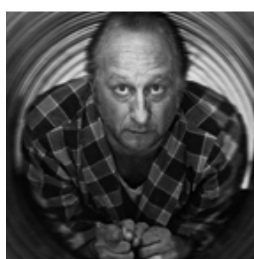

INTERSTELLAR

Christopher Nolan

David Duška ze 4.B

Blízká budoucnost. Životní podmínky na naší planetě se zhoršují a dostávají se do bodu, kdy je život na Zemi ohrožen. A tak lidstvo podnikne nejdůležitější misi v dějinách: prozkoumá vzdálené planety, na kterých by lidstvo mohlo přežít. Avšak vyslaná loď má dostatek paliva k prozkoumání pouze jedné z nich. Pokud si její posádka vybere planetu, která by byla neobyvatelná, mohlo by to znamenat konec lidstva. Podaří se nám přežít? Nebo jsou dny lidstva již sečteny?

ZBRUSU NOVÝ ZÁKON

Jaco van Dormael

Barbora Lukešová z 2.B

Bůh existuje. Žije v Bruselu. Tak zní motto této francouzské komedie. Samo o sobě zní šíleně. A co teprve když se dozvíte, že Bůh stvořil lidstvo čistě proto, aby měl koho trápit? A že svět řídí pomocí počítače, který má zamknutý ve své pracovně? To zní ještě šíleněji! Film všechno bere trochu netradičním způsobem. Avšak kromě parodování se snaží být i hravý a pozitivní. Nuže, posuďte sami!

PIRÁTI Z KARIBIKU: PROKLETÍ ČERNÉ PERLY

Gore Verbinski

Filip Dubjak z 2.E

Tento film snad ani není třeba představovat. Asi neznámější pirátské dobrodružství všech dob. Příběh se točí kolem kapitána Jacka Sparrowa, lehce bláznivého námořníka, který se snaží získat nazpět svou bývalou loď, Černou perlu. Ta je nyní v rukou jeho bývalé posádky, která ho kdysi zradila. Jenomže ta je v důsledku kletby nesmrtelná a Jack musí spojit síly s Williamem Turnerem. Černá perla se stane jejich společným cílem ve chvíli, když je unesena dívka, kterou Will miluje. A tak začíná cesta plná nejrůznějších nástrah a nebezpečí.

FORREST GUMP

Robert Zemeckis

Petr Hanuš ze 4.C

Forrest Gump je jeden z mála filmů, který si dokáže srdce diváků získat již v prvních několika minutách. Film vypráví příběh Forresta, muže s IQ 75. Bere nás na cestu jeho životem a umožňuje nám vidět svět jeho očima. A to od momentů plných neskutečného štěstí až po ty, které nás dojmají k slzám. Bezpochyby jeden z nejkrásnějších filmů všech dob.

Martin Vondra, 2.D

ŘEKLO SE NA ARABSKÉ

PROFESORKA: To teda není anion sírový! To jsou leda tyčinky!

PROFESORKA: Kvasinky tvoří méněprocentní roztoky, vyšší by je zabily... tak oni zas nejsou blbí, že jo.

PROFESORKA: Tak proč jste se nepřihlásili, když to máte dobře? Jste podělaný, co?

PROFESORKA: Jaký román se objevuje v preromantismu?
STUDENT: Septimetální!

PROFESORKA (v hodině ruštiny): Auf Wiedersehen, eto do svidanija.
STUDENT: Ja!

PROFESORKA: Vás to snad nebaví, kluci?
STUDENTKA: Ale já jsem holka...

PROFESORKA: Tak teď tady máme Gaussovu křivku blbosti a co z toho vyplývá? Vůbec nic!

PROFESORKA: Rychlost molekul lze zjistit tzv. Lammertovým pokusem. Abyste si to představili, je to jako když se snažíte projet všechny zelené na Evropské. Buď pojedete 20 km/h, ale to vás ostatní řidiči doženou, vytáhnou z auta a zbijou, nebo pojedete 130. Osobně otestováno, funguje.

PROFESORKA (ke studentce): Máš moc hezkou bundu. Můžu? (zkouší si bundu) Kluci, teď zavřete oči!"

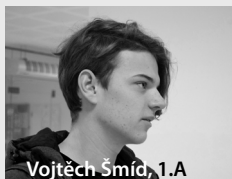
STUDENTKA: Moc vám sluší.
PROFESORKA: Myslíš? Jaká je to velikost?... Páni! Já jsem zhubla. Tu bundu si taky koupím.

PROFESOR (koukající se na tabuli, která je popsaná červenou, žlutou a světle modrou): Červenou je psát zakázáno! Jen jedna varianta je ještě horší, než tahle... kdyby ta světle modrá byla tmavá. (Pan profesor je Slávista)

PROFESOR: Tak já si po cestě do školy říkám v duchu vtipy a u přechodu se jim vždycky začnu nahlas smát.

JAK SE VÁM LÍBÍ NA ARABSKÉ?

NA OTÁZKY TOMÁŠE HROMADY
ODPOVĚĎELI STUDENTI
PRVNÍCH ROČNÍKŮ:

Vojtěch Šmíd, 1.A

– Je to rozhodně velký rozdíl oproti základce. Ale moc se mi tu líbí. Nejvíc mě tu baví angličtina.

Hana Skořepová, 1.C

– Naše škola je moc hezká a moderní. Je tu na výběr z mnoha zájmových kroužků, každý si tu něco najde. Vychází tu i školní časopis. Můj nejoblíbenější předmět je biologie.

Studentkám **Tereze Pištěkové** a **Isabel Wagebaertové** z 1.A se na naší škole také moc líbí. Oceňují hezké prostředí školy. Terezu tu nejvíce baví biologie a Isabel čeština. Učitelé jsou v „poho“. Obě moc nemusí matematiku. Po rozhovoru obě studentky pospíchaly napsat čtvrtletku z matematiky.

ARABSKÉ SUDOKU

		9				1		
				6	1			
2				7				8
6		5	3			2	1	
		3	4	5				
	7			9			6	
		2						7
	3		9	4	8			
	6						9	5

3						6	9	
				2	4			
5	8	4					1	
		1	9		2			6
	9		1	8				
	2			6			4	
			4		3			
						8		9
	6	3	8			4		

Veronika Vondrová, 2.D